



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Рев2 3243/2021  
23.03.2022. године  
Београд

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тања Симоновић, адвокат из ..., против туженог „Trace Srbija“ АД Ниш, чији је пуномоћник у ревизијском поступку Марко Крстић адвокат из ..., ради исплате потраживања из радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2168/2021 од 06.10.2021. године, у седници одржаној 23.03.2022. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ПРИХВАТА СЕ** одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2168/2021 од 06.10.2021. године, као изузетно дозвољеној.

**ПРЕИНАЧАВАЈУ СЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 2168/2021 од 06.10.2021. године у делу става првог изреке (којим је одлучено о исплати увећане зараде по основу минулог рада) и пресуда Основног суда у Врању П1 213/20 од 09.02.2021. године у делу става првог, под тачком Б), тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на име разлике мање исплаћене накнаде по основу минулог рада за период од 01.03.2017. године до 09.02.2020. године исплати укупно 201.460,47 динара, у појединачним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате.

**ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужилац да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 87.146,05 динара, у року од 8 дана од дана пријема отправка ове пресуде.

**ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Врању П1 213/20 од 09.02.2021. године, ставом првим изреке под тачком А), тужени је обавезан да тужиоцу исплати на име разлике мање исплаћене накнаде по основу трошкова превоза за долазак и одлазак са посла за период од 01.03.2017. године до 09.02.2020. године у појединачним месечним

износима, са законском затезном каматом почев од доспелости сваког износа до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом првим изреке, под тачком Б), обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике мање исплаћене накнаде по основу минулог рада у периоду од 01.03.2017. године до 09.02.2020. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, ближе означене у овом ставу изреке. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 68.436,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 38.500,00 динара почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2168/2021 од 06.10.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 213/20 од 09.02.2021. године у ставу првом изреке под тачком Б) и одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију побијајући је у делу којим је одлучено о тужбеном захтеву за исплату увећане зараде по основу минулог рада, због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Тужилац је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), јер постоји потреба за уједначавањем судске праксе, с обзиром на предмет тражене судске заштите и разлоге због којих су нижестепени судови усвојили тужбени захтев за исплату увећане зараде по основу минулог рада. Стога је Врховни касациони суд прихватио да одлучује о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, те одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је на основу Уговора о раду М.бр.56 од 01.10.2015. године закљученим са послодавцем „Trace PZP Vranje“ доо Врање, засновао радни однос на неодређено време где су прва три месеца сматрана пробним радом (члан 4. Уговора). Дана 20.07.2018. године тужилац је обавештен о преносу Уговора о раду због припајања послодавца „Trace PZP Vranje“ доо Врање, привредном друштву „Trace PZP Ниш“ а.д Ниш, а након измена Статута „Trace PZP Ниш“, решењем АПР-а од 02.08.2018. године промењено је пословно име туженог у „Trace Србија“ а.д.Ниш. Решењем туженог „Trace Србија“ а.д.Ниш, тужиоцу је на његов захтев, престао радни однос 09.02.2020. године, применом члана 178. Закона о раду.

Тужилац је у претходном периоду био у радном односу у Предузећу за путеве „Врање“ АД од 28.01.2008. године до 06.01.2015. године, када му је радни однос престао услед наступања правних последица отварања стечајног поступка и престанка

потребе за даљим ангажовањем запосленог. Решењем Привредног суда у Лесковцу Ст 25/2012 од 29.03.2012. године, над Предузећем за путеве „Врање“ са седиштем у Врању отворен је стечајни поступак, у ком поступку је ово предузеће продато „Trase PZP Niš“ а.д. Ниш, према уговору о купопродаји од 23.12.2014. године, које је 05.01.2015. године исплатио купопродајну цену и постао власник над оснивачким капиталом коју чини покретна и непокретна имовина са 100% удела у укупном капиталу друштва. Одредбом члана 8. наведеног уговора предвиђено је да купац куповином оснивачких права не постаје правни следбеник наведеног предузећа. Дана 05.01.2015. године обустављен је стечајни поступак над Предузећем за путеве Врање АД у стечају, због продаје стечајног дужника, као правног лица, а поступак је настављен према стечајној маси ради намирења стечајних поверилаца. Привредно друштво „Trase PZP Niš“ АД Ниш донео је 05.01.2015. године Одлуку о оснивању друштва са ограниченом одговорношћу „Trase PZP Vranje“ доо Врање, регистровано код АПР-а дана 29.01.2015. године. Предузеће за путеве Врање а.д. био је члан Удружења послодаваца путне привреде Републике Србије „Путар“, код кога је тужилац био у радном односу од 28.01.2008. године, што је неспорно међу странкама, а на основу извештаја истог Удружења од 27.12.2017. године, утврђено је да су „Trase PZP Vranje“, где је тужилац засновао радни однос 01.10.2015. године и „Trase PZP Niš“, чланови тог удружења. Тужилац потражује разлику између исплаћеног увећања зараде по основу минулог рада за остварене године рада код „Trase PZP Vranje“ д.о.о и „Trase Srbija“ а.д.Ниш, и износа обрачунатог минулог рада урачунавајући и године рада код Предузећа за путеве Врање и Предузећа за путеве Врање у стечају, за укупно 31. годину радног стажа, у висини утврђеној налазом вештака финансијске струке, применом Посебног колективног уговора за делатност путне привреде („Службени гласник РС“, бр. 3/2015) којим је предвиђено да запослени има право на увећану зараду и то по основу времена проведеног на раду за сваку пуну годину рада остварену у радном односу код послодавца код кога остварују ово право, односно код послодавца који је члан Удружења послодаваца „Путар“-0,4% од основице.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом одредаба члана 108. став 1. тач. 4 и став 2, члана 8, Закона о раду и члана 37. став 1. тачка 5. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, оценили да тужилац основано потражује мање исплаћену увећану зараду по основу минулог рада и то времена проведеног на раду код туженог и претходних послодавца који су били чланови Удружења послодаваца путне привреде Републике Србије „Путар“. Како предмет захтева није потраживање које је настало до обуставе стечајног поступка, нити је исто везано за стечајни поступак и примену члана 147 Закона о раду, то нема места примени одредбе члана 136 Закона о стечају, већ о потраживању које је настало у току трајања радног односа тужиоца код туженог послодавца у складу са чланом 37. став 1. тачка 5. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, због чега је усвојен тужбени захтев.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом туженог указује да је становиште нижестепених судова засновано на погрешној примени материјалног права.

Наиме, одредбом члана 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“ број 104/09 и 99/11) прописано је да се тим Законом уређују услови и начини покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Одредбом члана 132. став 1. истог Закона прописано је да по доношењу решења о банкротству, стечајни управник започиње и

спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника. Одредбом члана 135. истог Закона прописано је да предмет продаје може бити стечајни дужник као правно лице, уз сагласност одбора поверилаца уз претходно обавештење разлучних и заложних поверилаца у складу са чланом 133. став 2. овог Закона. Одредбом члана 136. став 1. истог закона прописано је да се после продаје стечајног дужника као правног лица, стечајни поступак у односу на стечајног дужника обуставља, а ставом 3. истог члана прописано је да новац добијен продајом стечајног дужника, као и имовина стечајног дужника из става 2. овог члана улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају се као меродавни пропис има применити Закон о стечају и цитиране одредбе овог закона, будући да је у конкретном случају у питању продаја правног лица у стечајном поступку, због чега се на правне последице продаје стечајног дужника примењују правила прописана чланом 136. Закона о стечају, па је зато искључена примена општих прописа из члана 147. Закона о раду. Следом наведеног, нема места примени одредбе члана 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, као ни члана 108. став 1. тачка 4. Закона о раду у односу на потраживање тужиоца, с обзиром да је за остваривање овог права потребно да буду испуњени услови за исплату увећане зараде по основу минулог рада према одредбама Закона о раду, на који се тужилац позива, а чија примена је у конкретном случају искључена. Ово стога што је последица продаје стечајног дужника као правног лица та да правно лице које је купац није правни следбеник стечајног дужника. Из ових разлога, тужени свој правни субјективитет не изводи из правног субјективитета стечајног дужника, нити је свој статус стекао из правног статуса ранијег стечајног дужника, а није настао било каквом статусном променом, тако да између субјекта у стечају и субјекта који је настао куповином постоји очигледна разлика. Зато је основано указивање ревизије туженог да тужилац не може основаност свог тужбеног захтева заснивати на примени одредаба Закона о раду и Посебног колективног уговора, јер је стечајни дужник код кога је тужилац био у радном односу продат као правно лице у стечају.

Из изложених разлога, нижестепене пресуде су преиначене, тако што је одбијен тужбени захтев и одлучено као у ставу другом изреке, на основу одредбе члана 416. став 1. ЗПП.

Тужени је успео у поступку по ревизији, па му на основу чланова 153. став 1, 154. став 2. и 163. став 2. ЗПП припадају одређени трошкови ревизијског поступка, који обухватају трошкове на име састава ревизије 18.000,00 динара према тарифном броју 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12...37/21), као и на име судских такси за: ревизију 27.658,42 динара и ревизијску одлуку 41.487,63 динара, одмерено према тарифном броју 1. и 2. таксене тарифе Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ број 128/24...106/15).

На основу члана 165. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу трећем изреке.

Врховни касациони суд је одлуку о захтеву тужиоца за накнаду трошкова састава одговора на ревизију, садржану у ставу четвртом изреке, донео применом члана 154. став 1. ЗПП, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице.

**Председник већа – судија  
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић